

Единътъ казакъ се навелъ надъ дѣтето и поискалъ да го вдигне, но не можалъ. Дѣвойката все по-силно се притискала къмъ баща си. Когато я откъсвали отъ него, тя жално изпищѣла.

— Не бива тукъ да я оставимъ, казалъ капитанътъ.

— А какво да се прави? се питатъ всички.

— Ако покачимъ на коня умрѣлия баща, тѣй ще можемъ да отнесемъ момичето, дума капитанътъ.

— Да носимъ убития, когато тамъ и за раненитѣ нѣма мѣсто; що думате, капитане? казалъ единъ отъ младитѣ офицери.

— Тѣй ще бже! Хайде, братя, на работа! строго заповѣдалъ капитанътъ.

Качили убития. Дѣвойката все тѣй го прѣгръщала. Шибнали конетѣ. Отрядътъ тръгналъ...

Слѣдъ единъ часъ стигнали селото. Могли да откъснатъ момичето, чакъ когато то видѣло мило-сердната сестра. Убитиятъ отнесли въ болницата.

Докторътъ го прѣгледалъ. — Бѣдниятъ! Той не е убитъ, а само прѣмръзналъ. Сърдцето му още бие. Той ще оздравѣе. Дѣтето спасило баща си!... казалъ докторътъ.

На другия день турчинътъ се пробудилъ отъ дългия сънь. А на постелята до неговото лице лежало неговото мило момиче.

Въ скоро врѣме всички руси на прѣвързочния пунктъ обикнали малката турчанка и отъ сърце ѝ се радвали. . . но и сега тя не оставяла самъ баща си нито една минута. . .

Прѣв Р. Пѣйчевски.